

LIEVE

Lieve dochter,

Nog niet zo heel lang geleden, op een zeldzame regenachtige dinsdagmiddag, vroeg een warme vriendelijke stem aan de telefoon mij een brief te schrijven voor iemand.

De vriendelijke stem droeg mij op die persoon van alles toe te wensen.

Mijn impulsieve mond, hersenen en bijna vijfenveertigjarig lijf schreeuwden driestemmig 'ja'.

Ik moest niet lang nadenken, wat ik meestal doe, niet lang nadenken, en in sommige gevallen beter wel zou doen, enfin, ik besliste meteen toen de vriendelijke stem verdween uit mijn linkeroor om deze brief te schrijven naar jou.

Jij kent me redelijk goed hoop ik.

Jij weet eerlijk gezegd dat ik niet meteen de door God gekozen figuur ben die hier op deze aardkloot spontaan en fluks iemand iets zou toewensen.

Normaal gesproken ben ik eerder het stille morrende wazige type op de verre achtergrond van het donkergroene landschap onder de schaduw van een dikke eeuwenoude boom die heel veel levensfutiliteiten uit de grond van zijn luid bonkend kloppend hart verwens.

De elektrische steps op het voetpad.

Ze lijken op ijdele onhoorbare zwevende pretentieuze potsierlijke zwanen.

Hun hoofd in de wolken, het vliegend schijnt aan iedereen rondom hen.

De eigenaar van het lege eenzame platgetrapte colablikje verlaten voor de voordeur.

De patserige auto die langs ons rijdt terwijl we het zebrapad oversteken.

De verkleuring van het avondjournaal.

Oh ja, ik kan nog uren doorgaan, veel langer dan deze brief.

Ik verwens het allemaal.

Sterker nog, in mijn hoofd heb ik ze al meermaals vermoord.

Traag fileer ik hen met een scherp chirurgisch mes tot ze langzaam leegbloeden.

Maak je geen zorgen, lief kind, ik zou het nooit echt doen.

Ik heb ooit een gevangenis bezocht.

Daar wil ik nog geen uur in doorbrengen.

De geur alleen al.

En vechten wil ik en kan ik ook niet.

Ik heb ooit lang geleden een nutteloze stevige stamp in mijn edele delen gekregen, gewoon omdat ik een warrige dronken persoon wou helpen die duidelijk de weg in het nachtelijk leven kwijt was.

Ik ging meteen in nog geen milliseconde tegen de vlakke en werd vijf minuten later wakker met in mijn rechterooghoek de witte zwaailichten van een ambulance.

Ik reken later blindelings op jou, mijn lief kind, met je taekwondohobby.

Oh ja, de laatste tijd verwens ik ook de meeste immobiliënmakelaars.

Ik kan er niets aan doen maar ik zie hun tekstballonnen schuin boven hun hoofd als ze mij aanstaren.

‘Ik ga u zo hard in het zak zetten en zoveel mogelijk mijn eigen zakken vullen’.

Sommige nutteloze leugenachtige beroepen mogen meteen op de brandstapel.

Ziezo, dit lucht op.

Ik kan er weer tegenaan.

Ik wens mezelf meer geduld, nog meer knuffels, minder oordeel, nog beter luisteren, minder stress en nog meer kietelen in de zetel.

Voor jou, met jou, mijn lief kind.